Aki hisz a Krisztusban, nem szégyenül meg

A reformáció ünnepe az evangélium ünnepe. Miért? Hogyan? Hallgasd tovább – *stay tuned…* – és megtudod. A reformáció ünnepének ez évi igéje Pál apostolnak a Rómaiakhoz írott levele 10. fejezetének a 3.-tól a 11. verse: „Mert azzal, hogy Isten igazságát nem értették meg, hanem a maguk igazságát igyekeztek érvényesíteni, nem engedelmeskedtek Isten igazságának. Mert a törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására. Mózes ugyanis azt írja a törvényből való igazságról, hogy „aki megcselekszi azokat, él általuk". A hitből való igazság pedig így szól: „Ne mondd szívedben: Ki megy fel a mennybe?" Azért tudniillik, hogy Krisztust lehozza. Vagy: „Ki megy le az alvilágba?" Azért tudniillik, hogy Krisztust a halálból felhozza. Hanem mit mond? „Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben", mégpedig a hit igéje, amelyet mi hirdetünk. Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk. Az Írás így szól: „Aki hisz őbenne, nem szégyenül meg." – Megváltó Urunk! Kérjük, hogy támadjon a szívünkben hit. Kérjük, hogy ismerhessük meg a Te minden emberi értelmet meghaladó szeretetedet és kezdhessünk Benned új életet. Kérjük, hogy erősödhessünk meg a cselekvő szeretetben teáltalad az Atya Isten dicsőségére! Ámen.

Kedves Testvéreim! Nézzünk önmagunkba. Mi vagyunk azok, akikről Pál apostol azt írta, hogy nem értették meg Isten igazságát. Annyira eltelünk önmagunk fontosságának a téves tudatával, hogy nem marad hely bennünk – Jézusnak. Saját magunkat kell reformálnunk, újra és újra, minden nap. Azonban éppen a reformáció tanított meg bennünket arra, hogy az üdvösséget mi magunk nem tudjuk megszerezni. Azt egyedül a Krisztus (*Solus Christus*) szerezte meg nekünk – a kereszten. Egyedül ez a kegyelem (*Sola gratia*) üdvözít. Kizárólag a hit által (*Sola fide*). Ezért az evangélium ünnepe a reformáció ünnepe. Mert ez az ünnep elsőként a jó hírt, az evangéliumot kürtöli a fülünkbe: meg vagyunk váltva!

Milyen komplikálttá tudjuk tenni azt, amit Isten milyen egyszerűnek szánt! Mindenhol keressük az Istent – csak nem a szívünkben. Mindent megteszünk az üdvösségért – csak az akaratunkat nem rendeljük alá Istennek. A végletekig ragaszkodunk a bennünk élő óemberhez, mert azt hisszük, hogy ő a mi – egyéniségünk. És ezzel éppen azt az utat torlaszoljuk el, amelyik az egyéniségünk valódi kibomlásához vezetne el – megnyitva előttünk a Krisztus határtalan dimenzióit. Kedves Testvéreim! Bizony, olyanok vagyunk, mint az a majom, amelyik képtelen elengedni a lyukas fal másik oldalán a markába fogott banánt, és nem jön rá arra, hogy ezzel – csapdába zárta magát.

A Hegyi Beszédből tudjuk, hogy Jézus nem eltörölni jött a törvényt, hanem betölteni (Mt 5,17). Jézus bennünk, saját magunkban tölti be a törvényt (Róm 8,4). Hogyan? Úgy, hogy Jézus belénk önti az Ő határtalan szeretetét (Róm 13,8). Ezért van közel hozzánk Isten igéje. Mert a szívünkbe költözött. Jézus, *a testet öltött ige*, kifogyhatatlan szeretete formájában. Mi történik ekkor velünk? Abban a hatalmas ajándékban fürödve – *amelyet az a Jézus adott nekünk a kereszten, aki a Krisztus, a minket megváltó Messiás* – átalakul az életünk. Azaz: a hitünk a keresztségünkben kapott lehetőségből másokért cselekvő és ható erővé formálja az életünket. Ez a megvallása annak, hogy Jézus Úr, *azaz görögül Kyrios, Isten*. Jézus a menny és a föld Ura, aki minket a szeretete által az örök életre formál át. Ez a kegyelem ingyenes – de nem olcsó. A hit nem kérdezi, hogy kell-e jót cselekedni, hanem mielőtt kérdezné, már meg is cselekedte azt. Így válik Pál apostol a feltételes módban megfogalmazott első mondata, a „*ha tehát száddal Úrnak vallod*" többes szám második személyben megfogalmazott hitvallássá: „*mert szívvel hisszük*".

Kedves Testvéreim! Higgyünk a mi Urunkban, Jézus Krisztusban teljes szívünkből. És akkor igaz lesz ránk is az, hogy aki hisz a Krisztusban, nem szégyenül meg. Nem szégyenül meg úgy, ahogyan Luther sem szégyenült meg a worms-i birodalmi gyűlésen, és nem szégyenül meg semmilyen, a Krisztusban hívő keresztényként sem, mert – *ahogyan Péter apostol mondta pünkösd ünnepén*: megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét (ApCsel 2,21; Jóel 3,5). Ezért a jó hír, az evangélium a közös hitünket megújító ünnepe a reformáció minden keresztény számára. Ámen.